

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Mal 451854 25 Gž

Tuzla, 19.08.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija dr sci Faruka Latifovića, kao predsjednika vijeća, Mihaele Jovanović i Safeta Hajdarbegovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.H. iz T., Ul. ..., koga zastupa punomoćnik Kenan Elezović, advokati iz advokatskog društva HEAD legal d.o.o., protiv tuženog „Osiguranje garant“ d.d. Brčko, Ul. Banjalučka 54, kojeg zastupa punomoćnik Tatjana Tojić, advokat iz Bijeljine, Ul. Meše Selimovića br. 4, radi naknade štete, vrijednost spora 2.450,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Mal 451854 23 Mal od 27.02.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.08.2025. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje u stavu I, II, IV i dijelu stava V izreke (za odluku o troškovima postupka tužitelja).

Odbijaju se kao neosnovani zahtjevi stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude Općinskog suda u Tuzli obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade materijalne štete na vozilu marke VW Golf, reg. oznaka ..., uslijed saobraćajne nezgode od 09.06.2023. godine isplati iznos od 2.770,20 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.06.2023. godine kao dana nastanka štete, pa do konačne i pune isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Stavom II izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade nematerijalne štete uslijed štetnog događaja od 09.06.2023. godine isplati na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 343,00 KM i pretrpljenog straha iznos od 400,00 KM, odnosno ukupno 743,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 11.09.2023. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne i pune isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Stavom III izreke prvostepene presude odbijen je tužitelj sa viškom zahtjeva za naknadu nematerijalne štete na ime pretrpljenog straha preko dosuđenog iznosa do traženog iznosa od 406,00 KM, te je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne štete na ime duševnih bolova radi umanjenja životne aktivnosti u iznosu od 300,00 KM, kao neosnovan.

Stavom IV izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.756,64 KM, sa zakonskom zateznom kamatom

počev od 27.02.2025.godine, kao dana presuđenja, pa sve do konačne i pune isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Stavom V izreke prvostepene presude odbijeni su tužitelj i tuženi sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka.

Protiv prvostepene presude, u stavu I, II, IV i dijelu stava V izreke žali se tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa navodima i prijedlozima kao u žalbi, te potražuje troškove za sastav žalbe u iznosu od 300,00 KM i na ime sudske takse na žalbu po odluci suda.

Odgovorom na žalbu tužitelj je predložio da se žalba tuženog odbije kao neosnovana, ujedno potražujući troškove za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 315,00 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi i razloga predviđenih odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku (skraćeno: ZPP), ovaj sud je našao da žalba nije osnovana iz sljedećih razloga:

Suprotno žalbenom rezonovanju prvostepeni sud nije počinio povredu odredaba parničnog postupka, konkretno odredbu čl. 175. stav 3. u vezi sa čl.323.stav 3.ZPP. Iz stanja spisa proizilazi da je sud rješenjem od 12.02.2024.godine odredio koji će se dokazi, kao relevantni, izvesti na ročištu za glavnu raspravu, te je istim rješenjem odredio tužitelju da izvrši uplatu predujma na ime vještačenja u roku od 8 dana, računajući od dana prijema ovog rješenja. Tužitelj je navedeno rješenje primio dana 19.02.2024.godine, dok je ročište za glavnu raspravu određeno za dan 25.04.2024.godine. Na zakazanom ročištu za glavnu raspravu sud je odredio izvođenje i drugih dokaza, osim predloženog vještačenja iz saobraćajne oblasti. Dana 24.04.2024.godine, znači prije termina održavanja ročišta za glavnu raspravu, tužitelj je izvršio uplatu predujma na ime vještačenja.

Stoga, u datoj procesnoj situaciji to što je sud dozvolio uplatu predujma i naložio obavljanje predloženog vještačenja, a pri tome prihvatajući opravdanim razloge tužitelja da se sa uplatom kasnilo zbog loše finansijske situacije (ukupno je trebalo uplatiti iznos od 1.000,00 KM) ni na koji način nije uticalo na pravo tuženog da kvalitetno, argumentovano i ekonomično brani svoju procesnu ulogu, niti je na ovaj način povrijeđeno načelo ekonomičnosti i efikasnosti postupka, tim prije što su se na zakazanom ročištu za glavnu raspravu od 25.04.2024.godine trebala saslušati pozvana lica, koja su i bila prisutna (tužitelj i svjedok D.Dž.), te se na neprovođenje njihovog saslušanja i donošenja rješenja o odlaganju (pravilno odgodi) ročišta tuženi nije protivio, niti je predložio da se navedena lica saslušaju. Tuženi se protivio isključivo postupanju prvostepenog suda da prihvati uplatnicu na ime položenog predujma za vještačenje, a kako to i slijedi iz navedenog raspravnog zapisnika.

Prema tome, ovakvim postupanjem prvostepenog suda niti je povrijeđeno pravo tužitelja u smislu čl.6. Evropske konvencije o osnovnim ljudskim pravima i slobodama (skraćeno: Konvencija), niti je na ovakav način prvostepeni sud tuženog doveo u nepovoljniju poziciju, zbog čega su i neosnovani žalbeni navodi da je kao rezultat takvog postupanja suda dovelo do povrede prava tuženog u smislu zagwarantovanih prava iz čl.6. Konvencije.

Po mišljenju ovog suda, u konkretnoj situaciji, na ovaj način nikako se nije moglo dovesti u pitanje nepristrasnost suda, a još manje do diskriminacije tuženog, kao parnične stranke, a kako se to u žalbi pledira.

Suprotno tvrdnjama tuženog u žalbi, prvostepeni sud je pravilnom primjenom odredbe člana 8. ZPP, dao pravilnu ocjenu izvedenih dokaza, te kroz razloge svoje odluke savjesno i

brifljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, pa je na osnovu slobodne ocjene dokaza odlučio koje će činjenice uzeti kao dokazane, a koje su relevantne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Uvjerjenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, prvostepeni sud je opravdao pravilnim razlozima koje prihvata i ovaj sud, s obzirom da dati razlozi nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima, koji se nalaze u spisu predmeta.

Iskaz tužitelja nije u kontradikciji sa nalazom vještaka saobraćajne struke. Suprotno nastojanju tuženog da ožalbenu presudu ospori ličnom interpretacijom dokaznog sadržaja, u konkretnom nije prihvatljivo jer slobodnoj ocjeni dokaza od strane prvostepenog suda tuženi ne može sa uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu izvedenih dokaza, koju on iznosi u žalbi, zanemarujući pri tome činjenice, navode i dokaze koje je iznijela suprotna stranka, a koje je prvostepeni sud morao međusobno konfrontirati, kako je to i učinjeno u ožalbenoj presudi

Žalbeni navodi tuženog kojima nastoji osporiti nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke nisu osnovani. Žalba zanemaruje da je dokaz vještačenja po vještaku saobraćajne struke izveden radi utvrđivanja odnosno razjašnjenja činjenica za koje je potrebno stručno znanje kojima stranke, kao ni sud, ne raspolažu (član 147. ZPP). Zbog toga, kako je vještak u potpunosti odgovorio postavljenom zadatku i obimu vještačenja i za svoje mišljenje iznio jasno i potpuno izjašnjenje, to ne stoji žalbeni prigovor da je prvostepeni su povrijedio odredbe parničnog postupka, u smislu člana 209. u vezi sa članom 155. ZPP.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja u prvostepenoj presudi, a kojim je i ovaj drugostepeni sud vezan, bez ovlaštenja da ga ispituje i mijenja, u smislu člana 429. stav 1. i člana 433. stav 1. ZPP, jer se radi o sporu male vrijednosti, prvostepeni sud je, suprotno žalbenom rezonovanju, pravilnom primjenom relevantnih odredaba materijalnog prava usvojio tužbeni zahtjev tužitelja kao osnovan, nalazeći da u konkretnom slučaju postoji doprinos tužitelja nastanku predmetne štete, i da taj doprinos iznosi 30%.

Prvostepeni sud je dati doprinos utvrdio imajući u vidu da je temeljem saobraćajnog vještačenja utvrđeno da je i tužitelj napravio propust na način da je isti, u momentu kada se uključivao sa sporednog puta na put sa pravom prvenstva sa saobraćajno tehničkog aspekta, imao sve tehničke mogućnosti i uslove da se uvjeri da radnju uključivanja u saobraćaj sa sporednog puta može obaviti na bezbjedan način, ali je isto propustio učiniti. Međutim, tuženi zanemaruje da je vještak naglasio da iako postoji tužiteljev doprinos nastanku saobraćajne nezgode, radnja vozača vozila koje je osigurano kod tuženog je bila uzročno posljedična sa nastankom nezgode. Tačno je da je vještak kod usmenog pojašnjenja i odbrane nalaza i mišljenja naveo da tužitelj nije poštovao vertikalni znak STOP, te da se uključio na spornu dionicu puta pri minimalnoj brzini od 25km/h, poštujući načelo povjerenja u saobraćaju. Istovremeno, vještak je dodatno naglasio da tužitelj nije mogao pretpostaviti brzinu kretanja vozila Mercedes (osiguranog kod tuženog), a koja je u ovom slučaju bila iznad dozvoljene i do skoro dvostruko dozvoljene (skoro 90 km/h), i to u blizini škole i pješačkog prelaza, da je tom brzinom vršio radnju preticanja vozila na mjestu gdje je ta radnja vertikalnom i horizontalnom saobraćajnom signalizacijom izričito zabranjena, i na taj način zaposjeo traku u koju se tužitelj želio uključiti, dakle zaposjeo suprotnu traku od trake u kojoj se trebao kretati, a sve to u alkoholiziranom stanju sa koncentracijom alkohola u krvi od 1,24 promila.

Stoga je, i po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud pravilno odmjerio doprinose oba učesnika u nastanku saobraćajne nezgode, pa je u skladu sa navedenim i dosudio iznose kao u izreci ožalbene presude, s pozivom na odredbe čl.154. stav 1. u vezi sa čl. 178.stav 1., čl.192.stav 2. i čl.200. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, člana 9. tačka 63., čl.50. stav

1. i 2. i čl.64. stav 1.Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u BiH i čl.38. stav 4. Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH.

Na koncu, pravilno je prvostepeni sud cijenio okolnosti konkretnog slučaja kod donošenja odluke o troškovima postupka, te je iste i dosudio vodeći računa o kvalitativnom i kvantitativnom uspjehu, o čemu je dao iscrpno, potpuno i pravilno obrazloženje na strani 15. i 16. ožalbene presude, zbog čega se žalitelj upućuje na iste radi nepotrebnog ponavljanja.

Iz naprijed navedenih razloga, valjalo je žalbu odbiti i primjenom odredaba člana 226. i člana 235. tačka 2. ZPP prvostepenu presudu potvrditi u stavu I, II, IV i dijelu stava V izreke (za troškove postupka za tuženog), dok je u stavu III izreke, i dijelu stava V izreke (za troškove tužitelja) prvostepena presuda ostala neizmijenjena primjenom odredbe čl.221.ZPP, jer u navedenom dijelu nije ni ožalbena.

Budući da tuženi nije uspio sa podnijetom žalbom to je valjalo njegov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka odbiti kao neosnovan, u smislu odredbe čl.397. stav 1. i 386. stav 1. ZPP, a budući da odgovor na žalbu nije doprinio razjašnjenju činjeničnog stanja, to tužitelju ne pripadaju traženi troškovi žalbenog postupka, zbog čega je i odlučeno kao u stavu drugom izreke ove presude, koja u navedenom dijelu ima karakter rješenja.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

dr sci Faruk Latifović,s.r.